

SKUPAJ SMO ENO

Poletje je, poletje mojega zgodnjega otroštva. Dan je sončen. Z brati si na travniku podajamo žogo. Nenadoma nebo prekrijejo temni oblaki. Začne se bliskati in grmeti in razbesni se nevihta. Otroci stečemo v zavetje. Nevihtno besnenje se kmalu poleže in preide v pršec, izza oblakov pokuka sonce. »Poglej, kakšna lepa mavrica!« Jaz ne vidim, kaj gledajo. Mavrico poznam iz knjige, na nebu je ne vidim. Čutim nelagodje, ker vsi neprenehoma govorijo: »Poglej mavrico!« Predam se. Kljub temu, da je ne vidim, rečem: »Pa res! Čudovita je!«

Moje ime je Anastazija, stara sem trinajst let. V zgodnjih otroških letih sem bila živahna, vesela in brezskrbna. Ni se mi zdelo, da bi bilo z mano karkoli narobe. Ko sva šla z dedkom gledat balet, sem videla, kako na odru plešejo madeži brez oči, ušes, nosov in ust. Mislila sem, da tako pač mora biti. V šoli pa je bila čisto druga pesem. Pouku nisem mogla slediti, učila sem se počasi. Pojavljati so se začeli glavoboli. Občutek sem imela,

da mi odrasli ne verjamejo vedno, zato sem začela dvomiti sama vase. Nisem vedela, ali me glava res boli ali pa si samo domišljam. Počutila sem se drugačno.

V šestem razredu sem s pomočjo družine našla zdravnico, ki se je zavzela zame in me poslala na nadaljnje preiskave. Ugotovili so, da sem slabovidna. Končno sem razumela, zakaj se počutim drugačno. In končno so razumeli tudi drugi. To je odstranilo prepreke med mano in mojimi sošolci. Zdaj me sprejemajo takšno, kot sem. Lažje se pogovarjamo o naših strahovih in povezani smo v bolj iskrena prijateljstva. Prej sem imela samo eno prijateljico, zdaj imam prijateljev več in v skupnost sem vključena bolje.

Sprva sem se upirala dodatni pomoči v šoli in uporabi pripomočkov za slabovidne. Bala sem se obsojanja sovrstnikov. Kmalu sem ugotovila, da je bil strah odveč. S pomočjo se lažje učim, imam lepši uspeh in se tudi boljše počutim. Sošolci me ne obsojajo, pomagajo mi tam, kjer pomoč potrebujem.

Na vid se ne morem najbolj zanašati, imam pa dober posluh, hiter spomin in odlično orientacijo. Lepo pojem,

znajdem se v temi, imam dober občutek za živali, trudim se biti prijazna. Rada sodelujem na različnih prireditvah, teti pomagam trenirati njenega reševalnega psa in na orientacijskih pohodih pripomorem k dobremu uspehu ekipe. Poučila sem se o pravih ukrepih prve pomoči in bi znala pomagati človeku v življenjski nevarnosti. Tako na svoj način k dobremu v skupnosti prispevam tudi jaz.

Pravijo: »Tudi slepa kura zrno najde.« Če v življenju uspe slepa »kura« sama, potem ni vrag, da ne bi bila le-ta s podporo skupnosti še bolj uspešna, zadovoljna in srečna.

Poletje je, poletje po ugotovitvi moje bolezni. Razbesni se nevihta. Ko se razblinjajo še zadnji oblaki, se pojavi mavrica. Moja mama jo fotografira, fotografijo poveča in mi jo pokaže. Zdaj jo vidim. Čisto zares jo vidim! Zdaj mavrice ni več samo v knjigi, pač pa je tudi na nebu.

Anastazija Gril, 8. r, Osnovna šola Gustava Šiliha Velenje

mentorica: mag. Renata Škodnik